

ORAVECZ PÉTER

1980

Vannak elsüllyedt és vannak átépített atlantiszok.
Zugló centrumában, az Egressy út
és a Nagy Lajos király útja sarkán,
a „Kínai büfé” táblával jelzett elkerített térben
egy lebontott presszó kontúrjai derengenek.
A feketét üvegpohárban adják, a kockacukrot
– ami fehér, mégsem így hívják, pedig könnyebb
volna kimondani – folyton elkunyeráljuk.
A melegszendvicshez ferdén vágott,
hosszú kenyérszeletek sorakoznak a pulton.
Hamisítalan kispolgári gótika.
A környék egyetlen hűtőpultjában
franciasaláta, kaszinótojás, tormástekercs,
aszpikos szendvicsek, hogy nézni is tereh.
A falak üvegből, mint a pálmaházban,
nyáron nyitva hagynak egy térdig érő ablakot.
Kimegyünk az ajtón, aztán bemászunk az ablakon,
hogy az ajtón át távozhassunk, s mindezt azért,
hogy újra bejöhessünk az ablakon.
Közben a beszédet gyakoroljuk, barátkozunk egy szóval.
A *szemvics* egy rendhagyó, egyes szám első
személyű varázsige. Kimondva annyit tesz:
dolgom van, jó hogy itt vagyok.
Pohárcsörgés, sercenő gyufák,
apró harangnyelvként csilingelő mokkaáskanalak.
Dauerolt frizurák franciakertjében
olcsó táncdalok füstje kavarog.